

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 29.

21de juli 1900.

26de aarg.

Slæ letvint nok!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til et adresse paa over 5 eksemplarer levers det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bibelhistorien stykke 78.

Jesús opvækker Jairus's datter.

"Pigen er ikke død, men hun sover" (Matt. 9, 24).

Jairus var synagogeforstander i byen Kapernaum. Han førte tilsyn med gudstjenesterne og med religionsundervisningen blandt sit folk der i byen. Han var en anseet mand og den klasse af jøder, som han tilhørte, var som regel Jesu bitre fiender. Denne Jairus havde vel mangen gang seet Jesus gaa ind og ud der i hans synagoge uden at agte paa ham. Men saa lægger Vorherre et kors indom døren til ham. Hans lille 12 aars gamle datter bliver syg. Da dukker Jesu underlige billede op for Jairus. Hvad han havde seet og hørt af ham og vel endnu mere, hvad han havde hørt om ham, det trængte nu med magt ind paa ham, og han tænkte med sig selv: Du maa se ham; du maa tale med ham, han kan maaske hjælpe dig i nøden.

Der er mange, som ikke agter paa Jesus, saalænge det gaar dem vel. Da tænker de, at de kan være ham foruden. Det er stegt at tænke saa; thi det er ham, vi har at takke for alt godt. Derfor skulde alt godt lære os at elske ham, takke og tjene ham.

Men naar menneskene ikke med det gode vil lade sig lede til Gud, saa er han saa barmhjertig, at han lader nød bryde ind over dem, for om muligt at faa dem til at søge Frelseren i nøden.

Jairus søgte Jesus i nøden. Han saldt ned for Jesu fødder og fortalte sin store nød og bad om frelse. Og Jesus fulgte ham. Her ser vi, hvor villig Jesus er til at hjælpe, naar man beder ham rettelig derom.

Men paa veien blev Jesus opholdt af en anden nødlidende; en stakkars fattig kvinde. Det var vel tungt for Jairus at maatte vente. Men han fik finde sig i det. Det hjalp ikke, om Jairus var den rige, fornemme mand. Han

fik lære at forstaa det, at det berøber ikke den fattige kvinde den hjælp, som hun trængte. Jesus anser ikke menneskers person. Den fattige er ham ligesaa kjær, som den rige.

Men under dette ophold kommer et tungt budskab til Jairus. Nogle fra hans hus kom og meldte: "din datter er død!"

Saadan kan det ofte gaa. Naar man mener, at hjælpen er forhaanden, kommer et endnu tungere slag. Da prøves troen. Det var en tung prøve for Jairus. Men saa havde han jo netop faaet se, hvordan Jesus hjalp hin kvinde. Det styrkede hans tro. Desuden talte jo Jesus opmuntrende til ham og sagde: Førgt ikke, tro kun, saa skal hun blive frelst. Det styrkede ogsaa hans tro.

Saa naar de endelig frem til dødsleiet, nu fik faderen tydelig vidnesbyrd om, at hans datter var død; thi de, som stod om hende, græd og hylte over den døde. Kunde Jesus nu virkelig redde, han siger først: "Græd ikke", og saa udtaler han de underlige ord: "Pigen er ikke død, men hun sover." Vidste da ikke Jesus at hun var død? Han vidste det meget vel. Men han vidste ogsaa, at for ham var døden kun en søvn, og det vidste han ogsaa snart alle de øvrige; thi sammen med pigens forældre og tre af sine disciple gik han hen til dødsleiet efterat de øvrige var viste bort. Og nu taler han kun et ord til den døde. "Pige staa op", og døden slggede, livet vendte tilbage, pigens stofs straks op, og vi kan tænke til hvilken glæde for forældrene.

Jesu ord: "Pigen er ikke død, men hun sover" er meget deilige og trøstefulde; thi her kalder vor frelser døden en søvn. I søvnen hviler man efter dagens arbejde og mæte. Har man været syg, og faar sove, glemmes smerterne. I søvnen samler man nye kræfter. En god søvn er en af de bedste velsignelser Herren skænker os her i livet. Her kalder Jesus døden en søvn, og det er den ogsaa for ethvert Guds barn; thi det var jo denne lille pige; thi hun hørte til Guds paktfolk. For saadanne er døden en hvile efter arbeidet, da glemmes al sorg og savn, og legemet samler kræfter, men sjælen er hos Gud; thi ligesom den der sover om morgenen vaagner og staar op til sit arbejde, saa skal ogsaa alle Guds børn engang staa op til nyt liv, da tager sjælen atter bolig i legemet. Legemet er da forklaret og himmelskt og saa skal de salige altid være hos Gud. Lykkelige er de, som hør som Guds børn.

„Frgt ikke, tro kun!“

(Mark. 5, 36.)

En hel del russiske forbrudere stod lænket sammen i en fængselsgaard ifærd med at tiltræde den lange og sørgelige reise til Sibirien. Blandt dem var der en kristeligsinde mand, som var dømt som forbruder, fordi han, en simpel arbejdsmand, havde talt til sine kamerater om den tro, der havde givet ham et nyt hjerte. Hans medfanger spottede ham. „Det gaar ikke dig bedre end os. Du bærer de samme haandjern som vi. Dersom din Gud kan hjælpe dig, hvorfor løser han saa ikke dine lænker og befri dig?“ Manden svarede ærbødig: „Dersom Herren vil, kan han befri mig selv nu, og sjønt mine hænder er lænket, er mit hjerte frit. Herren siger: Frgt ikke, tro kun!“ (Mark. 5, 36).

3 samme øjeblik kaldte en betjent paa ham og meddelte, at der netop var kommen en skrivelse, som bragte ham fuld tilgivelse. Derpaa blev hans lænker taget af. Da fængselsportene i det samme aabnedes, og alle de dømt førtes ud, blev han alene tilbage med tillæbelse til at vende tilbage til sin familie. Der siges, at fangerne blev dybt grebet af, hvad de her havde været vidne til. Senere viste det sig, at en høitstaaende kristeligsinde kvinde, som havde fattet deltagelse for den fattige arbejdsmand, var gaaet i forbøn for ham og havde udvirket hans frigivelse. Men hvor forunderligt, at Gud netop havde ladet skrivelsen komme i et saadant øjeblik! Og hvem kan vide, til hvor stor velsignelse det har været for mange af de stakkars forbrudere, der som landsforviste trælle maatte drage fra hjem og fædreland?

Hermine Bernhofts barnehistorier.

Historien om den falske fragtemand. (Slutning.)

Vi indsaa straks, at noget maatte gøres, og gik først i stot og følge til far for at bede ham tage en anden mand til at hugge ved; men han bare lo; saa maatte vi se at hjælpe os selv; saa godt vi kunde; og fra nu af blev Tobine holdt under streng bevogtning.

Raffeen maatte hun tage ind paa barnekammeret til sig; der var ikke tale om, at hun fik drikke den i kjøkkenet, selv efterat Bertel for længe siden var færdig med sit arbejde hos os;

—vi kunde jo albrig vide, om han ikke fandt paa en udvei til at gjøre sig et erende indom ved kaffetid.

Bare Tobine gik ud af døren, havde hun straks en vogter i hælene, og fra morgen til aften overhængte vi hende med formaninger om ikke at lade den ekle fragtemanden faa snafte til sig engang.

Stakkars fyr, han bar sine prøvelser med stor taalmodighed;—kokkepigen fortalte siden, at han havde siddet og druffet den ene bolle med kaffe efter den anden, sandsynligvis i haab om at faa et glimt af sin udtaarede; og naar han kom forbi barnekammer-vinduet, hilste han lige blidt, som han plejede, paa os, der neppe nok nikkede igjen, og som sad færdige til at fare løs paa Tobine og hale hende bort i en krog, hvis hun tilfældigvis befandt sig i nærheden af vinduet.

Det var en stor lettelse for os, da vaaren kom, saa vi slap at svøve i en stadig angst for vor barnepiges sikkerhed; straks isen gik op, forsvandt nemlig Bertel fragtemand, som eiede en gammel stillestude, hvormed han foer langs kysten til sent ud paa høsten.

Imidlertid varer jo sommeren som bekendt temmelig saa maaneder; og en aften kom vor ældste bror Wilhelm hjem med det strækkens budskab, at han havde set Bertels jagt nebe ved langbryggen; den var endda lastet med æbler.

Endnu en gang prøvede vi paa at overtale far til at forbyde fragtemanden afgang til huset; det gik imidlertid ikke bedre end før; altsaa var der ingenting andet at gjøre end at fordoble vor paapaselighed.

Men hvad sker?

En vakker dag ved kaffetid kommer Bertel ind i kjøkkenet belæstet med en stor kurb fuld af grabstener, som han vilde, at vi børn skulde dele mellem os.

Jeg havde kraft nok til at modstaa fristelsen; men mine to brødre lod sig straks bestikke;—Wilhelm var rigtignok saa omtænkfuld at forhøre sig hos fragtemanden, hvorvidt det var sandt, at han vilde gifte sig med Tobine; men da den gabmilde fyr satte et høist forbausset ansigt op og spurgte, hvordan i al verden gutten kunde finde paa sligt, optog min bror dette som en høitidelig forsikring om, at vi kunde være trygge for vor barnepige; og fra nu af blev vensskabet mellem ham og Bertel varmere end nogen sinde.

Ville Anton gik naturligvis ogsaa over til fienden, for han skulde altid gjøre efter, hvad Wilhelm gjorde foran, og saa stod jeg der ganste alene om at passe paa Tobine.

Sommerdag.

Wintermoro.

For at gjøre ulykken rigtig fuldstændig havde jeg ikke længere formiddagen fri; — de havde nemlig fundet paa at melde mig ind paa gamle jomfru Nublihs skole, og hver morgen vandrede jeg affted med et hjerte næsten ligesaa tungt som min ransel, der forresten indeholdt mere æbler og stølemad end bøger.

Det uundgaaelige indtraf ogsaa; da jeg en dag kom hjem til middag, lukkede Tobine op for mig med et ansigt midt mellem latter og graad; — paa højre haand sad en ihj gulbring.

Nu blev der en husestue paa præstegaarden. Mine brødre, der altfor sent fik sande, at de havde ladet sig føre bag ihjet, kaldte Bertel før en lyverfant og truede med at slaa ham ihjel med kjødøksen.

Smidlertid stilnede stormen noget, da vi fik vide, at fragtemanden havde solgt jagten sin og taget høre ombord paa en ostindiefarer, som skulde blive borte et par aar.

To aar, — det var en lang tid, og desuden kunde det jo — som Wilhelm meget rigtig bemærkede — hælde, at han druknede paa veien; og samme aften, som Bertel reiste, greb mor lille Anton i at bede Gud om at tage fragtemanden til sig, mens han var paa sjøen.

J grunden vilde nok jeg ogsaa helst, at Tobines kjæreste aldrig skulde naa land mere; men jeg havde jo saapas vet, at jeg skjønte, mor havde ret, da hun talte til Anton om, hvor syndigt det var at ønske livet af nogen; — dog kunde jeg ikke undlade at vise min ubvilje, hvergang barnepigen fik et brev med udenlandsk frimerke paa, saa hun efterhaanden vænnte sig til baade at læse og besvare Bertels skrivelser, naar vi børn havde lagt os om aftenen.

Smidlertid gik tiden ligesaa hurtig, som den pleiede, og en vakker dag kom Bertel for at hente sin brud.

Han havde kjøbt en splinterny jagt, og faderen var netop død, saa nu eiede han et pent libet hus borte i Farsund og var altsaa rent en velstandskaar; men han blev ikke bedre modtagen nu end sidst — af mig ialfald; jeg huffer, at jeg opførte en forfærdelig hylekonfært, velbillig underunderskøttet af en yngre søster, der var kommen til skjels aar og alder under fragtemandens fravær.

Wilhelm var næsten ti aar nu og foragtede selvsjælgelig alle blidere følelser som noget, der ikke passede sig for et mandfolk, og Anton maatte jo følge hans eksempel, saa Bertel slap at høre nogen jammer fra den fant; men kolbe, foragtelige blitte fik han i massevis.

Tobine græd meget de sidste uger før bryllupet, og jeg blandede trolig mine taarer med hendes. Naar Wilhelm saa det, sagde han strengt, at nu kunde hun have det saa godt; men jeg tror alligevel ikke, han var fuldt saa følelseløs, som han gav sig mine af!

Han var svært optagen med at læse indianerhistorier netop paa den tid og betroede mig en dag i al hemmelighed, at han vilde stalper Bertel med tollekniven sin.

Den stakkars fragtemand undgik dog lykkelig en saadan blodig skjæbne, og den dag, der for stedse skulde berøbe mig min barnepige, opbrandt klar og straalende.

Bryllupet stod hos os; jeg var brudepige; i hvit kjole med blaat baand rundt haaret; og hvis min opmærksomhed under vielsen skal maales efter mine taarer, maa den i sandhed have været meget stor.

Forresten hør jeg tilføie, at kransekagen lagde adskillig plaster paa saaret, og at jeg paa veien til og fra kirken med hemmelig stolthed betragtede mine hænder, der for første gang i mit liv var bedækket med "ordentlige" handsker.

Det maa ansees som et stort held, at Bertel var saa vel vant til det vaade element; thi da vognen om aftenen holdt udenfor døren og skulde fjøre de nysgiste ned til jagten, som laa seilklar, udgjød mor, bruden og vi smaapiger en sli masse taarer, at man mindst kunde tro, fragtemanden var en bøddel, der skulde føre Tobine til stasottet istedenfor til et nymalet hus med have foran, hvori der var sandstrøede gange og blomsterbed omgivet af store konkylier, og hvor der endvidere fandtes æbler og plommer i massevis, noget, jeg havde god anledning til at iagttage, naar jeg siden i mange aar hver sommer blev afhentet med jagten for at gjøre et langt besøg i min gamle barnepiges koselige hjem.

Lille Marie i "Posthornet".

Nede mellem fjeldene i Tyrol ligger et vaktert dalføre, som heter Zillerthal. Der gaar endnu ikke nogen jernbane; men to gange om dagen stumpler postvognen henad den ujevne vei gjennem nette smaa landsbøyer, hvor husene er malede med helgenbilleber og aprikoserne vokser rødgule opefter solbæggen.

Fra vaar til høst gaar elven gjerne stor og strid, og da er den ganste graa af alt det grus, den fører med sig oppe fra fjeldene; om vinteren derimod er den meget penere og renere. Men

da skrumper den ogsaa dhgtig ind og bliver ganste liben, saa man kan komme over paa de smaa træbroer, der ligger langs strandbredden hele den varme aarstid og venter paa at blive tagne i brug.

Nogen fosc har de ikke i Zillerthal, bare store fjeldbækker, der ligner smale sølstrender, naar man ser dem fra landveien; men bryder der engang et rigtig ubeir løss oppe i bjergene, er de nok ikke til at spøge med; for saa sfulmer de op til store vandfald og styrter løss paa landsbhen; og naar oversvømmelsen er forbi, staar husene i søle til langt opunder vinduerne, hvis ikke bøtken har feiet dem ud i elven da.

Heldigvis er det ikke ofte, at slikt hænder. Som regel gaar alt sin jevne gang bernebe mellem de høie fjelde, der luner saa godt for den deilige dal, hvor frugten gror i sliq mængde, at folk ofte er i forelegenhed med at saa rum til den, og hele høsten ubover gaar hørnene med lommerne propfulde og mistet bortester veien, saa man kan sanke baade æbler og pærer, hvor der bare vokser løvtrær rundt om.

Naar folk mødes, hilser de "Guds fred", og for en tjeneste takker de med "Gud lønne det"; men giver du hørnene et pent billede eller en blank knap, bliver de saa glade, at de straalor over hele ansigtet, og hvis de saa huster, at de maa bære pene og velopdragne, folder de hænderne paa maven og siger med foregent nedflagne øine og begrædelig stemme: "Gud lønne dig tusendfold! Gud lønne dig tusendfold! Gud lønne dig tusendfold!" For de synes nok, at jo oftere de gjentager takken, des bedre maa den flaa til.

Omtrent ti kilometer før landveien stopper op og de vilde Alper begynder, ligger "Kaltenbach", og der bor lille Marie i "Posthornet", hvor den store hund Udo holder vagt foran trappen og knurrer ad alle fremmede; men gømaa han ikke, for det kunde stræmme væk gjeferne, som kommer og tager sig et krus øl eller en karaffel vin inde i skjenkestuen med de lange umalede træbænke og krucifikset mellem vinduerne.

Under loftet i den store gang har svalerne hggget rede ved rede, og om sommeren flyver de ind og ud og mader sine strigende unger, som spiler nebbet vidt op og vil have paa en gang allesammen.

Men far og mor ved nok, hvem der fik sidst, og fordeler sine fluer og andre godbiter mellem de smaa skraalhalve uden at lade sig forvirre af deres spektakel.

Nattefremmede har de ikke saa ofte hos Marias forældre; de fleste reisende er turister, som skal til Maherhofen for at bestige Alperne; men en dag i august, da det regnede, saa veien fra "Posthornet" helt ned til hjemhuset var en eneste sjø, kom der en dame og en herre, som vilde være i fjorten dage.

Lille Marie og vognsmedens Gethy stod i den aabne gangdør og saa paa, mens kufften satte sig sin op til taget af den gule vogn og lempebe ned en stor kuffert. De maatte le af Kristle; for han gled paa det baade trin og var nær trillet ned med den lige i hovedet paa eiermanden, som stod under for at tage imod.

Han lo ogsaa; men kufften satte op en bister mine; han var aldrig i videre godt humør, Kristle, og slet ikke, naar det stridregnede og han havde vognen saa fuld, at hestene næsten ikke orkede at trække den frem gennem sølen.

"Hvad heber du?" spurgte den nankomne herre, som var stanset foran Marie.

Stedenfor at svare lo hun ham lige op i ansigtet; han snakkede saa rart, og sliqe snurrige blaa sko, som han havde, med gule stindsfriser!

"Vil du være med mig, naar jeg reiser?"

"Nei da", svarede hun og lo igjen.

"Men jeg tager dig med mig i den store kufferten min, enten du vil eller ei."

"Jeg tænker, jeg sover, naar du reiser, jeg."

"Na, jeg kan lige godt tage dig for det."

"Men jeg bare putter hovedet under dynen, saa du ikke kan se mig", sagde Marie kjætt, mens Gethy forsigtig trak sig lidt tilbage fra kufferten.

Herren med de blaa sko kunde ikke lade være at le. "Du ved nok at finde paa raad du", sagde han og kløp hende i kindet, hvorpaa han fulgte efter oppartningspigen, der var kommen for at vise ham hans værelse.

Marie havde store blaa øine og ganste lyst haar, som hun endnu var løst; men siden stulde hun saa det slettet og lagt i en krans rundt hovedet ligesom de ældre smaapiger.

Beständig lo hun, undtagen naar hun græb, hvilket bare hændte et par gange hver dag og undertiden om natten, fordi hun baagneb og saa, at det var mørkt.

Hun var eneste datter; men kamerater havde hun i masjebis; for der maldrede af børn hos naboerne, baade hos vognsmedens og møllereis og i hjemhuset tversover veien, hvor Andor passede paa, at ingen med kreaturer slap igjennem grinden uden at betale; men folk havde lov at gaa frit.

(Sluttes.)

Ikke letvint nok!

(Se billedet.)

For en fjorten dages tid siden saa vi paa et af vore billeder en langhaaret kat flygte alt, hvad den kunde, forfulgt af en gut. Det var let at forstaa, at det maatte være lyktes den at rømme ud af kurven, og at gutten nu vilde søge at fange den igjen.

Bort første billede idag viser, at det blev en temmelig vanskelig sag for den unge gut at faa fat i katten igjen. Han har allerede forfulgt den et godt stykke, saa søger katten tilflugt i et træ. Letvint klatter den opad stammen, og gutten staar hjælpeløs nedeunder og ser paa den. Men han betænker sig ikke længe; han tager en rask beslutning, og i næste øieblik ser hans kamerat ham travle opad træet han ogsaa. Det gaar ikke saa værst endda, men da han var godt og vel kommen op, faar han til sin ærgrelse se katten hoppe ned og letvint sætte videre bortigjennem.

Det var da intet andet at gjøre for gutten end at komme ned igjen saa hurtig som muligt. Men letvint som en kat var han

nu alligevel ikke; katten har faaet altfor godt forsprang, og hans kamerat staar paa den anden side af den lille dam og ser af ham, alt hvad han kan.

Nei, det blir nok vanskelig at faa tag i den katten!

Opløsning paa gaader i nr. 27.

7 irke ntaader:

I.	P	J	S	A
	J	S	A	R
	S	A	R	A
	A	R	A	B
II.	S	E	S	T
	E	S	A	U
	S	A	U	L
	T	U	L	A

Geografisk spørgsmaal: Kairo—Karo.

Billedgaade: For Hovland viste de norfke rhyttere vei til Norderhov prestegaard

Fiskerbillede.

Hvor er gartneren?

Geografisk gaade.

Forbøghaverne af følger de ord skal danne navn til paa en gruppe i Europa:

1. Et land i Europa.
2. En by i Norge.
3. En by i Norge.
4. En by i Norge.
5. Et land i Europa.
6. En republik i Sydafrika
7. Et land i Asien.
8. Et land i Europa.
9. En by i Norge.
10. En by i Skotland.
11. Et hav i Europa.
12. En elv i Tyskland.
13. En elv i Tyskland.

Adeline Fjeldstad.
Kamøos.